

Mọi thứ sẽ ổn nếu có anh

(truyenngan.com.vn) Rầm...m.....m.....

Vào giây phút trước khi nhắm mắt che chắn những điều khủng khiếp sắp diễn ra, Hải chỉ kịp ghi nhận trong đầu có một chiếc taxi đi ngược chiều lao như điên. Những tiếng hét thất thanh, rồi bầu không khí buổi đêm náo loạn bởi những người đi đường.

Hải những tưởng mình sẽ bắt đầu thấy đau, máu sẽ rỉ ra ở chân, vai hay đầu gối, nhưng khi cảm thấy bản thân vẫn ổn, anh từ từ mở mắt. Phía đầu xe ô tô của anh, khói bốc lên mù mịt. Xa hơn chút nữa, chiếc taxi bốn chỗ và người lái xe đều như đông cứng lại, trên gương mặt đang trắng bệch kia không hề giấu giếm một tâm trạng xuống dốc không phanh. Tất nhiên thôi, anh ta vừa gây ra tai nạn.

Nhưng may thay, Hải không sao, chỉ đau đầu gối nhẹ. Còn chiếc Nissan trắng thanh lịch của anh thì đầu xe đã nát bươm. Đám đông đã bu đầy xung quanh.

Ngọc vui sướng nhìn vào trong gương. Ái chà, Nhung trang điểm cho cô đẹp quá. Tông màu mắt nâu bí ẩn cùng chiếc váy màu vàng nhẹ thật là một sự kết hợp hoàn hảo đủ khiến mọi người trong phòng cô dâu phải xuýt xoa, trầm trồ. Dung lên tiếng dỗ hờn trẻ con:

- Đây những con người độc ác kia, hôm nay là ngày trong đại nhất cuộc đời tôi, mọi người hãy nhớ tôi mới là nhân vật chính. Nếu ai có dã tâm xinh đẹp hơn tôi thì đừng trách cô dâu này tàn nhẫn!

Hai kiều nữ còn lại trong phòng trước đó miệng còn chum chim son phấn mà sau khi nghe lời đe dọa của “nhân vật chính” đã bật cười như nắc nẻ. Nhung hòa theo:

- Mà không phải lo Dung ạ. Tao chỉ biến Ngọc từ Thị Nở thành Thị Mầu, chứ không ai thèm giành lấy cái chức Thị Mệ của mày! À mà Ngọc, hôm nay anh Hải có đến tiệc cưới cùng mày không?

- Có lẽ là không. Lúc tao rủ, hai đứa còn suýt cãi nhau. Người đâu mà lúc nào

cũng công việc, công việc, đến thời gian cho người yêu cũng xếp sau, mà còn sau rất nhiều thứ nữa mới đến lượt tao. Hôm qua khi tao hỏi có đi ăn cưới với tao không, anh ta bảo hôm nay họp hành nhiều lắm, còn nói thôi để hôm nào bạn em làm đám cưới lần hai thì anh sẽ đi, lúc đó tao còn định quát cho: “Nào thế yêu hay nghỉ đây”.

Nhung và Dung lại được tràng cười dữ dội. Cái anh Hải này đúng là vừa đáng giận vừa dễ thương, ở đâu lại có chuyện “đề nghị” bạn của người yêu mình cưới đến lần thứ hai. Thấy Ngọc mặt xịu xuống, Dung vội vàng nói:

- Thôi kệ đi mày, anh ý mà lo cho sự nghiệp thế cũng tốt. Mà chẳng mấy khi có ngày vui như hôm nay, hai chúng mày lại không bị ai kiểm soát, chồng tao có nhiều bạn đẹp trai uống C2 lắm, đám cưới tha hồ mà ngắm, ngắm cho đã mắt đi, biết đâu mày lại quên luôn anh Hải ý chứ Ngọc nhỉ!

Ngọc cười buồn tự an ủi mình. Cô biết rằng Hải rất yêu cô, nhưng lại không thể lý giải được vì sao cô luôn phải ghen tị với công việc của anh. Vẫn biết điều đó chẳng có gì sai trái, nhưng cô vẫn buồn bực. Có ai trong ngày vui của bạn lại phải đi một mình không, cứ như là cô chưa có người yêu vậy. Đạo gần đây, công việc của anh bận bịu, căng thẳng, được những giây phút bên nhau ngắn ngủi, Hải cũng bận nghe điện thoại, đọc tin tức rồi còn tranh thủ chat với đối tác nữa chứ, khiến cô không thể nào nhịn nổi mà bùng phát những cơn giận dữ triền miên. Cô mệt mỏi khi mình chỉ là tình nhân của anh thôi, còn hôn thê của Hải chắc là cái góc văn phòng bận bịu giấy tờ ở công ty của anh.

Tiếng nhạc êm dịu, ánh đèn huyền ảo, cả khán phòng dường như đang hòa chung niềm hạnh phúc của đôi vợ chồng mới cưới. Nhắm một ít rượu, Ngọc thấy lòng mình phấn chấn hơn hẳn. Cô dâu xinh đẹp sau màn chào hỏi các bàn tiệc, lật đật chạy đến hai cô bạn thân, kéo tay Nhung và Ngọc đến một nhóm người đứng cạnh sân khấu, cười nói:

- Giới thiệu với các anh, đây là Nhung và Ngọc, bạn thân của em. Cả hai đều hát rất hay. Còn hai chúng mày, đây là các anh bạn của chồng tao, chuyên góp vui trong những sự kiện quan trọng, mà quan trọng nhất là đám cưới tao. Hai bên làm quen rồi lên sân khấu hát tặng vợ chồng tao bài nào ngọt ngào ấm áp nhé.

Nhận lời song ca “Qua đêm nay”, Ngọc tự tin bước lên sân khấu. Đúng lúc ấy, điện thoại trong tay cô rung bần bật. Là Hải.

“Anh ạ, có chuyện gì không anh, em đang trong tiệc cưới, âm thanh ồn ào quá không tiện nghe điện thoại”. Tiếng nhạc đã rộn ràng, chàng trai hát cùng cô giục cô nhanh lên với giọng nói rất vang và hối hả, có lẽ trong điện thoại Hải cũng nghe thấy. Cô chỉ loáng thoáng nghe thấy Hải nói: “Ừ em chơi vui đi. Anh sẽ gọi lại cho em sau”. Cô vội vàng dập máy nhận chiếc micro từ bạn đồng hành.

Buổi trưa hôm sau, Ngọc hẹn ăn trưa với Hải. Uể oải vì hôm qua uống hơi nhiều rượu, nhìn thấy gương mặt trầm tư của anh, cô trộm nghĩ chắc công việc lại gặp vấn đề gì, bèn thở dài ngán ngẫm.

Hải vẫn ngồi im, ánh mắt phảng phất nét mệt mỏi, cả tối qua ngồi ở đồn công an tường thuật lại sự việc, nghe tên lái xe taxi phân trần xin xỏ đủ khiến anh cảm thấy những rắc rối mình đang gặp phải giờ đã hóa tung thành mớ bòng bong, che lấp hết cả những tình tảo sáng suốt trong đầu mình. Anh nghe Ngọc cất tiếng nói:

- Tối hôm qua em đi chơi rất vui, bạn bè ai cũng hỏi anh. Em đợi cuộc gọi của anh cả ngày, cuối cùng đúng lúc ồn ào nhất thì điện thoại mới rung. Cả tối đắm đuối với công việc vui không anh, chắc cả hai đã có những giây phút thư giãn lắm nhỉ - Giọng nói của Ngọc đầy trách cứ.

- Em thôi nói nặng nề như vậy có được không? Anh nghĩ em là người yêu của anh thì em phải thông cảm cho anh nhất chứ. Công việc với anh rất quan trọng, vì đó là tiền đồ, là tương lai của anh. Chẳng lẽ em muốn yêu một người đàn ông kém cỏi, yếu đuối sao?

- Chẳng có cô gái nào muốn thế cả, nhưng cũng không có ai chịu được việc người yêu coi mình như chỗ lấp vào thời gian trống cả, vì lịch của anh người yêu chỉ tập trung cho công việc thôi. Anh đâu có biết tối qua em đã tủi thân như thế nào, bạn bè ai cũng dắt người yêu theo, xúng xính xinh đẹp, trong khi em trông giống như một bà cô già cô đơn không nơi nương tựa. Tại sao lúc nào anh cũng là người bỏ mặc em, tại sao lúc nào em cũng phải chạy theo anh còn anh thì chạy theo công việc?

Đến lúc này thì Hải thực sự rã rời, chút sức lực còn lại của bỏ anh mà đi. Nếu cô ấy đã không hiểu được, đã không thông cảm, đã không chấp nhận, thì tốt nhất là ... dừng lại. Cú shock tối qua đủ khiến anh đau đầu lắm rồi. Anh trầm giọng xuống:

- Đêm qua anh gặp tai nạn, ô tô của anh vào bệnh viện rồi, cũng may anh không sao. Anh gọi cho em để báo tin, hi vọng em có thể ở bên cạnh anh lúc anh đang khủng hoảng nhất. Nhưng có vẻ là anh đã tìm nhầm người rồi, đến những điều nhỏ bé như thông cảm với công việc của anh, em còn không làm được. Vậy thôi, anh nghĩ chúng ta khó mà tiếp tục. Anh muốn có thời gian suy nghĩ trước khi kéo dài mối quan hệ này hay không.

Ngọc sững sờ nhìn anh. Tai nạn ư? Đâm xe ư? Điều quái quỷ gì đã diễn ra tối qua vậy? Thảo nào trong giọng nói, trên gương mặt anh lại hiện rõ nét mệt mỏi như thế.

Cô cảm thấy mình có lỗi với anh vô cùng, phải, trong khi cô hết lời trách mắng anh không quan tâm đến cô, thì chính cô cũng không đủ tinh tế để nhận ra rằng anh đang buồn như thế nào. Cô muốn, muốn nói một lời xin lỗi anh, lo lắng cho anh, động viên anh ... nhưng sao, sao cô không thể mở được lời?

Cô biết mình có lỗi, nhưng còn anh, anh thì sao? Anh vẫn không một câu nào xoa dịu lòng cô, tỏ ra biết lỗi khi luôn để cô phải đơn độc một mình. Cô hiểu anh nhưng ai hiểu cô? Mà thậm chí, chỉ vì những điều đó mà anh nở nghi ngờ tình cảm của cô, mối quan hệ này ư? Cô tủi thân lắm, ảm ức lắm, cuối cùng lại chẳng mở được miệng, nước mắt đã trào ra từ bao giờ.

- Em về đi, anh xin lỗi vì tất cả mọi chuyện đã xảy ra, đến giờ phút này thấy em khóc mà anh cũng chẳng biết phải an ủi thế nào, vì ngay trong lòng anh cũng đang thực sự rối bời. Khi nào một trong hai người ổn trở lại, hãy gọi cho nhau nhé – Anh chìa cho cô giấy ăn, rồi lặng lẽ rời khỏi quán, bước chậm chậm trên con đường về công ty, uể oải rã rời.

Đã là hai tuần kể từ lần cuối cùng cô gặp Hải. Kể từ dạo đó, ngày nào cô cũng đợi điện thoại của anh, hi vọng anh sẽ gọi. Nhưng không, có vẻ như anh vẫn là anh, kiên định và dứt khoát. Đôi lúc suy tư nghĩ ngợi, cô cũng tự vấn sao mình lại khắt khe với chuyện công việc của anh đến vậy. Phải chăng cô đòi hỏi nhiều ở anh quá, muốn anh quan tâm cô, dành nhiều thời gian cho cô,

nhưng từ phía cô, cô lại không chịu thông cảm một chút cho anh.

Tuy nhiên có một điều mà cô không hiểu, tai nạn đã diễn ra như thế nào, sao điều đó lại có sức tác động khủng khiếp với anh đến vậy, anh vẫn bình an vô sự, vẫn khỏe mạnh cơ mà, đâu đến mức mệt mỏi rồi vội vàng đưa ra quyết định “chia tay tạm thời” với cô như thế?

Cô đành cay đắng chấp nhận rằng, tình cảm của anh dành cho cô cũng chỉ mong manh vậy thôi, không vượt qua được phong ba bão táp của biến cố ...

Cô từ công ty về nhà muộn. Những ngày này, áp lực trong văn phòng ngày càng nặng nề do bầu không khí cuối năm khiến mọi deadline chồng chất ngập ngụa. Xơ xác đi trông thấy, cô run tay dắt chiếc xe từ garage phóng ra ngoài đường.

Bất thành linh, một chiếc xe máy đâm sầm vào ô tô đi ngược chiều, tiếng kim loại đập vào nhau gây chói tay, mang đến cho cô cảm giác sợ hãi tột độ. Chiếc xe máy đổ ra đường, người thanh niên bị đâm bay lên không trung rồi văng xuống, chỉ cách đầu xe của cô chưa đầy một mét. Anh ta đã ngất lịm đi không còn biết gì, nhưng hình như đôi mắt vẫn hơi hơi hé mở, tưởng chừng như đang nhìn chòng chọc vào cô.

Cô ớn lạnh xương sống, mặt mày xây xẩm, nhìn vào dòng máu đỏ tươi đang chảy từ vành tai nạn nhân xấu số. Cô đứng chết trân ở đấy, không biết là mấy phút, tưởng chừng như sự sống cũng đang dần rời bỏ cô, mọi thứ xung quanh đổ nhào, đầy nguy hiểm rình rập.

Đến khi đám đông bu kín lại, một vài người lên tiếng bảo cô lui ra để công an đến hiện trường, cô mới hoàn hồn, nhưng không tài nào điều khiển xe máy được nữa. Run lấy bầy, cô cần một điểm tựa, cô biết gọi cho ai đây, ai có thể khiến cô cảm thấy an toàn lúc này ...

Gạt bỏ tất cả những tự ái của bao ngày qua, không một chút do dự, cô gọi cho anh, không hề biết mình đã òa khóc từ lúc nào.

- Alo, anh đây.

- Anh ... ời, em ... sợ ... quá, em vừa nhìn thấy ... tai nạn, tiếng cô nức làm

cho cuộc hội thoại ngắt quãng liên tục.

- Ngọc, em bình tĩnh nào, em nói to lên. Em đang ở đâu, nói cho anh biết để anh đến đưa em về. Em ở đó có an toàn không?

Cô sợ quá, không còn hiểu anh nói gì nữa rồi. Đôi mắt như trừng trừng nhìn cô kia, máu đang chảy, chứng tỏ anh ta đã không thể cứu sống được nữa, tiếng va chạm dữ dội, cảnh người thanh niên bay lên không trung và ngã đập mặt xuống đất ... làm sao cô có thể quên những khung hình đáng sợ như vậy ... Chúng sẽ ám ảnh cô, sẽ đeo bám cô suốt đời mất. Cái cảm giác rằng sự chết chóc đến rất gần mình, như đã chạm vào da thịt, phả những luồng hơi u ám lạnh lẽo đầy khắc nghiệt khiến cô những tưởng mọi thứ kinh khủng kia như cũng đang chờ đón mình. Chẳng phải, nếu cô dắt xe nhanh lên một chút nữa, rất có thể cô đã trở thành nạn nhân rồi sao?

Ngọc bần thần xuống xe taxi, thần thờ rảo bước về nhà. Cô nhớ mang máng, hình như bác bảo vệ công ty thấy cô khóc như mưa trên vỉa hè, bèn mang xe của cô xuống gara để qua đêm, gọi taxi cho cô về nhà an toàn. Cô đã bình tĩnh lại, không khóc nữa, chỉ có tiếng nấc cụt và đôi mắt sưng húp đỏ hoe.

Thì ra, mỗi khi chứng kiến tai nạn, ai cũng có thể rơi vào tâm trạng bi quan tuyệt vọng đến thế, sợ hãi đến tột đỉnh như thế. Hình như, hình như cô đã hiểu được phần nào tâm trạng của Hải, nhưng chính anh là nạn nhân của tai nạn, chứ không đơn thuần chỉ là người quan sát. “Anh, lúc đó anh có thấy hoảng loạn, sợ hãi như em lúc này không? Anh cũng thế phải không? Vậy mà trong lúc khủng hoảng nhất, em lại không thể ở bên anh, không thể mang đến cảm giác an toàn, không động viên anh ... Em xin lỗi anh, em thật không xứng đáng ...”

Bất ngờ, cô thấy dáng người quen thuộc đang co ro đứng dưới mái hiên nhà. Là anh, là anh thật rồi, làm sao cô nhầm được hình ảnh anh chịu lạnh bằng cách cho hai tay vào túi quần, bước qua bước lại. Và rồi, khi anh ngẩng đầu lên, hai ánh mắt nhìn thấy nhau. Không ngại ngần, anh chạy đến ôm chặt lấy cô, giọng nói ấm áp mà cô hằng chờ đợi bao ngày qua:

- Em không sao cả chứ? Sao không nói em đang ở đâu để anh qua đón? Em làm anh sợ cuống quýt ...

Một lần nữa, cô lại khóc òa, nhưng cảm giác hạnh phúc đang ngập tràn trong trái tim cô, sự xúc động ấm áp lan tỏa:

- Em không sao, chỉ cần có anh bên cạnh, là em ổn cả ...